

Capitolul unu

Planuri de înmormântare

Imediat după ora 11, într-o dimineață însorită de primăvară, genul de zi când lumina soarelui e aproape albă și promite o căldură care are darul să înșele, Diana Cowper a traversat Fulham Road și a intrat într-o firmă de pompe funebre.

Era scundă și cu aspectul tipic femeilor de afaceri: privire hotărâtă, păr tuns scurt și, mai ales, modul în care mergea. Dacă ai fi văzut-o venind, primul instinct ar fi fost să te dai la o parte din calea ei și s-o lași să treacă. Și totuși, nu exista nimic neplăcut la ea. Era trecută de șaiszeci de ani și avea un chip rotund, drăguț. Era îmbrăcată cu haine scumpe – un impermeabil deschis la culoare și descheiat, scoțând la iveală un jerseu roz și o fustă gri. La gât purta un colier greu din mărgele și pietre, care putea sau nu să fie scump, și câteva inele cu diamant, care cu siguranță erau scumpe. Pe străzile din Fulham și South Kensington vedeai multe femei ca ea. Pesemne că mergea să prânzească undeva sau să viziteze vreo galerie de artă.

Firma de pompe funebre se numea Cornwallis & Sons. Se afla la capătul unui șir de clădiri lipite una de alta, iar numele era scris cu un font clasic, atât pe fațadă, cât și pe partea laterală, așa încât să poată fi observat din ambele direcții. Cele două inscripții nu se întâlneau între ele din pricina unui ceas victorian montat

deasupra ușii principale, care se oprise pentru totdeauna, destul de potrivit probabil, la ora 23.59. Cu un minut înainte de miezul nopții. Sub fiecare dintre nume scria: „Directori de firmă de pompe funebre independentă: O afacere de familie din 1820“. Trei ferestre dădeau către stradă, iar două dintre ele erau acoperite cu perdele; în cea de-a treia se vedea o carte deschisă, din marmură, pe care era gravat un citat: *Durerile când vin, nu vin răzleț/Ci-n cârduri*.¹ Tot lemnul – ramele ferestrelor, frontispiciul, ușa din față – era vopsit în albastru-întunecat, aproape negru.

Când doamna Cowper a deschis ușa, un clopoțel montat pe un dispozitiv cu arc de modă veche a sunat tare, o singură dată. Femeia a ajuns într-un vestibul mic cu două canapele, o masă joasă și câteva rafturi cu cărți ce răspândeau acea bizară senzație de tristețe pe care o dau cărțile necitite. Un șir de trepte ducea la celelalte etaje. Un coridor îngust se întindea drept înainte.

Aproape instantaneu și-a făcut apariția o femeie, robustă, cu picioare groase și pantofi gri, din piele neagră, care a coborât scara. Femeia zâmbea politicos, cu amabilitate. Surâsul ei dădea de înțeles că era conștientă că era o afacere delicată și dureroasă, dar care urma să fie rezolvată calm și eficient. Se numea Irene Laws și era asistenta personală a lui Robert Cornwallis, directorul firmei de pompe funebre, dar lucra și ca recepționeră.

— Bună dimineața. Vă pot fi de folos cu ceva? a întrebat ea.

— Da. Aș dori să planific o înmormântare.

— Este pentru cineva care a murit recent?

Cuvântul „murit“ era edificator. Nu „trecut în neființă.“ Nu „decedat.“ Irene Laws își făcuse obiceiul să vorbească franc cu oamenii, recunoscând faptul că, tră-

¹ William Shakespeare, *Hamlet*, actul 4, scena 5, Editura Advățul Holding, 2009 (n. tr.).

gând linie, era mai puțin dureros pentru toți cei implicați.

— Nu, a răspuns doamna Cowper. Este pentru mine.

— Înțeleg.

Irene Laws nici n-a clipit – de ce ar fi făcut-o? Nu era deloc neobișnuit ca oamenii să-și planifice propriile înmormântări.

— Aveți o programare?

— Nu. Nu știam că este necesară.

— Mă duc să văd dacă domnul Cornwallis este disponibil. Luați loc, vă rog. Doriți cumva un ceai sau o cafea?

— Nu, mulțumesc.

Diana Cowper s-a așezat. Irene Laws a dispărut pe coridor, reapărând câteva minute mai târziu în spatele unui bărbat care se potriveau atât de bine imaginii unui director de pompe funebre, încât ar fi putut juca rolul într-un film. Avea, firește, obligatoriul costum negru și cravata sobră. Dar însăși atitudinea lui părea să sugereze că își cerea scuze că trebuie să se afle acolo. Ținea mâinile încleștate într-un gest ce exprima un regret profund. Trăsăturile chipului îi erau boțite, exprimând tristețe, neajutate însă nici de părul rar până în pragul pleșuviei și nici de barba ce părea rezultatul unui experiment eșuat. Purta ochelari fumurii ce i se afundau cu totul în șaua nasului, și nu doar că îi încadrau ochii, ci îi acopereau cu totul. Avea în jur de patruzeci de ani.

— Bună dimineața, a rostit el. Numele meu e Robert Cornwallis. Am înțeles că doriți să discutați cu noi despre planificarea unei înmormântări.

— Da.

— Vi s-au oferit cafea sau ceai? Vă rog să mă urmați.

Noua clientă a fost condusă pe coridor, către o încăpere aflată în capătul său. Era la fel de discretă ca zona de recepție – o singură diferență. În locul cărților se

aflau bibliorafturi și broșuri care, odată deschise, prezentau imagini cu sicrie, dricuri (tradiționale sau trase de cai) și liste de prețuri. Câteva urne fuseseră aranjate pe două rafturi, în caz că discuția s-ar fi îndreptat către incinerare. Două fotolii era aranjate față în față, unul fiind poziționat lângă un birou mic. Cornwallis s-a așezat acolo. A luat un stilou Mont Blanc argintiu, pe care l-a pus pe un blocnotes.

— Înfirmarea este pentru dumneavoastră, a început el.

— Da. Brusc, doamna Cowper a părut mai energică, dorind să treacă direct la subiect. Deja am luat în considerare câteva detalii. Îmi închipui că nu aveți nicio problemă cu asta.

— Dimpotrivă. Solicitățile personale sunt importante pentru noi. În ultimul timp, înfirmările planificate în prealabil și cele pe care le putem numi „la comandă” sau „tematice” au cam devenit o constantă a afacerii noastre. Ne simțim privilegiați să putem oferi exact ceea ce ne cer clienții. După discuția noastră de aici, și presupunând că termenele noastre vă vor fi acceptabile, vă vom furniza o factură completă și lista defalcată a detaliilor convenite. Rudele și prietenii dumneavoastră nu vor mai avea nimic de făcut în afară de, firește, a participa. Și din experiența noastră, vă pot asigura că se vor simți extrem de liniștiți știind că totul s-a efectuat în conformitate cu dorințele dumneavoastră.

Doamna Cowper a încuviințat din cap.

— Excelent. Păi, să începem treaba, nu? A tras adânc aer în piept, apoi a trecut direct la subiect: Vreau să fiu înfirmată într-un sicriu de carton.

Cornwallis se pregătea să-și ia prima notiță. S-a oprit însă cu penița deasupra foii.

— Dacă vă gândiți la o eco-înmormântare, vă pot sugera lemn reciclat sau chiar crengi răsucite de salcie, în loc de carton? Se întâmplă uneori ca acest carton să nu... aibă efectul scontat.

Și-a ales cuvintele grijuliu, îngăduind tuturor eventualelor posibilități să fie luate în considerare.

— Salcia nu este cu mult mai scumpă și arată mult mai bine.

— În regulă. Vreau să fiu înmormântată în cimitirul Brompton, lângă soțul meu.

— L-ați pierdut de curând?

— Acum doisprezece ani. Deținem locul, așa că nu va fi nicio problemă. Și, ca servicii, doresc următoarele...

A deschis poșeta și a scos o foaie de hârtie, pe care a întins-o pe birou.

Directorul firmei de pompe funebre a examinat-o.

— Observ că v-ați gândit deja pe îndelete la chestiune. Și, dacă îmi permiteți un comentariu, este o slujbă foarte bine gândită. Parțial religioasă, parțial umanistă.

— Ei bine, este un psalm – și, de asemenea, și Beatles. O poezie, puțină muzică clasică și două discursuri. Nu vreau să dureze prea mult.

— Putem preciza evenimentele cu exactitate...

*

Diana Cowper își planificase înmormântarea și urma să aibă nevoie de ea. Avea să fie omorâtă cam șase ore mai târziu, în aceeași zi.

La momentul uciderii ei, nu auzisem niciodată de ea și nu știam aproape nimic despre felul cum fusese omorâtă. Poate că observasem titlul din ziare – MAMĂ DE ACTOR UCISĂ –, însă fotografiile și grosul poveștii se concentrau aproape exclusiv pe mult mai faimosul ei fiu,